

Válasz Józsa Vilmosnak!

A közhasznú szervezetekről szóló törvény szerint nem jogosult – többek között – a személyi jövedelemadó 1%-ára az a szervezet, amely közvetlen politikai tevékenységet folytat, ebbe értve országgyűlési képviselői, illetve megyei, fővárosi önkormányzati választáson jelölt állítását is. Nyilvánvalóan arra irányult a jogalkotó akarata, hogy a hatalomba kerültek ne közpénzekből pótolják ki a bejutásuk kiadásait.

A képviselőtestület nem tett egyebet, mint a fenti rendelkezést a helyi viszonyokra alkalmazta, amikor közzé tette, hogy nem kívánja a civil szervezetek támogatására szolgáló keretből juttatásban részesíteni azokat a szervezeteket, amelyek az önkormányzati választásokon jelöltet állítottak.

Azaz neki sincs szándékában helyi közpénzekből foltozni azokat a lyukakat, amelyek egyes szervezetek költségvetésében a kampány során elszórt kisebb-nagyobb összegek miatt keletkeztek.

Ez – Józsa Vilmos állításával ellentétben – nem diszkrimináció, nem értékítélet, csupán azon civilek esélyeinek javítása, akik kampány helyett nemesebb célokra költötték el pénzüket, és joggal érznek magukat hátrányban azokkal a szervezetekkel szemben, akiknek képviselői ott ülnek az elosztásról döntő testületben.

A „Szülőföldünk – Szarvas” Egyesület képviselőjeként – bár kárvallottai vagyunk az ügynek – többek között én javasoltam a pályázati kiírás ilyen megfogalmazását, mivel az egyesületünk erkölcsi felfogásával teljes mértékben egyezik, még akkor is, ha ezt a mai politikai kultúrában minimum nevetségesnek tekintik.

Józsa Vilmostól – hirtelen felindulásban elkövetett vádaskodásai helyett – elvártuk volna, hogy másik érintett szervezet képviselőjeként hasonló galáns nagyvonalúsággal tudomásul vette volna az önkormányzat döntését.

Dr. Molnár Mihály, az Ügyrendi Bizottság elnöke

Tisztelt Főszerkesztő Úr!

A Szarvas és Vidéke 2007. április 5-i lapszámának 6. oldalán közölt olvasói hozzászólással és az ugyanott megjelent „Tiltakozás” című írással kapcsolatban az alábbi – kizárólag szakmai – álláspontom közzétételét kérem.

Mindkét írás következetesen rendeletnek nevezi a képviselő-testület azon döntését, amelyben meghatározta a civil szervezetek működési költségeit célzó pályázat feltételeit. E tárgyban a képviselő-testület *nem rendeletet* alkotott, hanem *határozatot* hozott (121/2007./III.22./ sz. határozat). A két döntési forma között nem csak elnevezésében, hanem működési szabályzatunk előkészítése és meghozatala módjában is jelentős különbség van.

A határozati javaslatban megjelölt pályázati felhívással kapcsolatos módosító indítványokat az Ügyrendi, Jogi és Közbiztonsági Bizottság valamint a Pénzügyi és Ellenőrző Bizottság terjesztette elő. A helyi önkormányzatokról szóló 1990. évi LXV. törvény rendelkezéseinek valamint szervezeti és működési szabályzatunk előírásainak maradéktalan betartása mellett folyt le a szavazás a módosító indítványok fölött, ezt követően került sor – az előzőek szerint kiegészített pályázati felhívásról szóló – határozati javaslat elfogadására.

Tekintettel arra, hogy a megjelent vélemények egyike szerint a testület döntése diszkriminatív és nyomásgyakorló, e minősítés pedig a polgármesteri hivatal és a jegyző előkészítő szakmai tevékenységét érinti, magam is szükségesnek és elengedhetetlennek tartottam a Dél-alföldi Regionális Közigazgatási Hivatal Békés Megyei Kirendeltségének megkeresését. A kért állásfoglalás kézhezvételét követően annak tartalmáról lapjukat értesítem.

Dr. Melis János, jegyző

A tények

Józs Vilmos múlt heti levelében „Városvezetők” ötletének tulajdonította a civil szervezetek számára kiírt pályázat módosítását. Ezzel szemben – amint arról a jegyzőkönyvek tanúskodnak – az Ügyrendi Bizottság és a Pénzügyi Bizottság módosító indítványa került be a testületi ülésen elfogadott határozati javaslatba.

Tatai László, felelős szerk.

Tisztelt Szerkesztőség, Jegyző úr!

A tanyakérdés Érparról

Megmondom őszintén, nagyon örültem, amikor olvastam az Ezüstszőlő vagy Tanya c. cikket. Régóta dohogok már én is emiatt. A férjemmel 11 éve költöttünk ki a városból az Érpárti szőlőkebe. Ide született mindkét gyermekünk, nagyon szeretünk itt élni. Én először akkor szembesültem ezzel a problémával, mikor bejelentettük a lakcímváltozást. Megnéztem a személyi igazolványomat, és láttam, hogy nagybetűvel beleírták: Tanya. Kérdeztem az ügyintéző hölgyet, hogy miért írták ezt ide, de nem részletezem, hogy milyen választ kaptam, biztos el tudják képzelni, ha azt mondom, hogy egyből kisebbrendűségi érzésem támadt. Ezután még nagyon sokszor kellett ezzel az érzéssel szembesülni. Hivatalokban az ablak mögött kikiabáló hölgyekre gondolok. – Hol lakik? TANYA IV. kk. 211? – Igen válaszoltam eleinte halalkan, szemlesütve.

Ezelőtt 50 évvel teljesen természetes volt, ha valaki tanyán lakott. Az én anyukám, nagymamám, és az ő nagymamái mind a tanyavilágban nevelkedtek, ott jártak iskolába, bálba stb. Öröm hallgatni, ahogy erről mesélnek, minden szégyen és kisebbrendűségi érzés nélkül. Igen ám, de telik az idő, fejlődünk, urbanizálódunk. és hogy miért, miért nem, a tanya szó átcsapott pejoratív értelmű szóra. Negyedikes lányom nemrég tanult az iskolában a településekről. Idézek a könyvéből: „A települések lehetnek: városok, falvak és szórványtelepülések (tanyák). A tanyákon az emberek mezőgazdasági munkával: növénytermesztéssel, állattenyésztéssel foglalkoznak. Vannak szórványtanyák, sortanyák, bokortanyák...”

Ma is élnek még tanyákon emberek, 50 évvel ezelőtji egyszerű körülmények között. Én magam is ismerek ilyen embereket, és minden tisztelem az övék. A nappal kelnek, a verebekkel fekszenek. Keményen dolgoznak a mindennapi kenyérért, amiért hetente egyszer bebicikliznek a városba. Mi pedig fiatalok megmosolyogjuk a két oldalkosárral, szatyrokkal megrakott kerékpártól, szabálytalanul közlekedő idős embereket, akik mintha egy más világból csöppentek volna közünk. Jelentem, az tényleg egy más világ. Aki soha nem töltött egyetlen napot sem tanyán fogalma sincs arról, hogy hogyan éltek, élnek ott az emberek. S akik mindezt megtapasztalták, talán

ők még jobban látják a különbséget tanya és a „mi tanyánk” között. És hogy vannak még tanyák ezt nem is vitatjuk. Mi csak azt vonjuk kétségbe, hogy mi tanyán lakunk.

Még egy megközelítés. Város, falu, tanya. Jól ismerjük ezeket a földrajzi kifejezéseket. Kérem én, hogy egy szarvasi lakos odaírja-e a lakcíme elé, hogy Város Béke u. 601.? Vagy egy csabcsüdi lakos odaírja-e, hogy Falu Petőfi S. u. 601.? Akkor mi miért írjuk oda, hogy Tanya IV. kk. 601.? A külkerület odaírása – ami ellen nem tiltakozunk – elárulja, hogy nem a város közepén kell keresni a címzettet. Be kell látni, hogy a tanya szó mára átértékelődött, más értelmet kapott, sajnos lelcicsinylő szó lett. Nem kívánjuk kitenni gyermekeinket annak, hogy emiatt felesleges piszkálódások keresztútjába kerüljenek, azt meg végképp nem akarjuk, hogy szégyenkezniük kelljen amiatt, hogy hol laknak. Én ma már nem szégyenkezem, sőt hangot adok annak, hogy tanyán lakom. Sokszor előfordult, hogy városi ismerősök, rokonok felhívtak, hogy gyorsan kapcsoljam be a TV-t, mert éppen a gyerekeim szerepelnek benne. Mire én enyhe iróniával a hangomban így szóltam: – Hol éltek ti városi emberek? Tanyán nincs kábel TV! Ilyenkor ők még dühösebbek voltak, mint én. Felveszem neked, és lecsapták a telefont. (Ezüstszőlőben ez a probléma már megoldódott.)

Érpárti szőlők. Milyen szépen hangzik! Legalább annyira szépen, mint amennyire jó itt lakni. És ne gondolják, hogy nekünk itt panaszra van okunk. Minden kényelmünk meg van (meg lehet), van villany, víz, gáz, vezetékes telefon (pár éve még nagy szám volt). Havonta egyszer még a szemetet is elszállítják tőlünk. Van szép kerékpár utunk, aminek nagyon örülünk és köszönjük, mert nagyon hasznos, ma már ki is van világítva, ezt is köszönjük. Még ha egyszer a kábel tévé és a szennyvíz csatorna is eltévedne errefelé, talán maguktól is rájönnek az illetékes szervek, hogy ez a tanya már nem tanya. Egyébként minden levél és küldemény egyszerűen idetalál akkor is, ha csak ez áll rajta:

Zombori Attiláné
5540 Szarvas
Érpárti szőlők 211.
És semmi Tanya.
Tisztelettel:

a fent említett név, cím.